

Kennelportræt

Artikelserien "Kennelportræt" er en beskrivelse af nogle af de kenneler, der har markeret sig i Dansk Siberian Husky Klub.

Det er ikke vores hensigt, at indholdet af artiklerne skal debatteres eller kommenteres her i bladet, men skal derimod være med til at give et nuanceret billede af de forskellige holdninger og meninger, der eksisterer om racen siberian husky.

Kennel Frost 'n' fun

Af Susan Hansen og Bo Petersen

Foto: Majtryk

Navnet Kennel Frost 'n' fun skal måske tages bogstaveligt. Vi havde nemlig sat Louise, Lotte og Peter Frost stævne i Funäsdalen, Sverige, i minus 30 graders frost, med 11 hunde samt ét års opsparet energi og forventninger til endnu en uforglemmelig oplevelse i samvær med hundene.

Denne årlige ferie er det ULTIMATIVE i forhold til det at have siberian husky – en milepæl, som hele familien ser frem til i løbet af året.

Lotte og Peter Frost er nogle af de markante personer, man møder, når man bliver involveret i Dansk Siberian Husky Klub. Parret har i en årrække været med til at præge klubbens arbejde samt udvikling i en retning, hvor ALLE kan være med. Det er Lotte og Peters filosofi, at det er samvær med og respekten for vores race, der er det vigtigste, uanset om man blot har en enkel hund, eller om man har flere.

Hvordan begyndte Jeres "hundeliv" og hvorfor endte I med at anskaffe siberian husky?

Jeg (Lotte) har altid haft hund, og siden vi anskaffede hund sammen, har vi altid haft mere end een hund. Vi har tidligere haft to karelske bjørnehunde samt en golden retriever, der i øvrigt fødte 9 hvalpe netop den dag, hvor vi skulle giftes! Denne dato er siden blevet fødselsdag for flere hvalpe – senest d. 17 maj 2001, hvor Nahani fødte 5 hvalpe.

Grunden til, at vi endte med siberian husky, er, at vi ganske enkelt faldt for racen. Det er en dejlig hund med et smukt ydre og et godt temperament, og har man blot én gang oplevet huskyen i en sele, kan man ikke byde den andet. Når man ser den glæde, hunden udstråler, når den løber, får man lyst til at få flere hunde – se dem arbejde sammen og dele den fælles oplevelse, et løb er. Vi må simpelthen byde hundene "Slædehundeliv".

Da vi altid har været meget mere til naturoplevelser så som skiture, trekking/bjergvandringer osv. snarere end til storby- og shoppingferier, ja så var det ganske logisk at vælge en siberian husky, da det igen blev aktuelt at anskaffe en ny hund.

Ago, vores første husky – en han på 5 år (zero/anadyrlinier) – blev hentet hjem i

1989.

Ago har været læremesteren både for os selv samt de huskyer, der hurtigt fulgte efter ham. Desværre havde Ago arvelig cataract, så han blev aldrig brugt i avl. Heldigvis fik vi ham øjenlyst, selvom det ikke var et krav dengang, ellers havde vi såmænd nok brugt ham til et kuld hvalpe. Men han var en dygtig slædehund, og han løb lead til han var 13 år gammel. Han har virkelig lært os og vores flok meget – og det er bestemt hans "skyld" at flokken siden da er vokset stødt – vi blev afhængige!!

Ago var hundeflokkens leder til den dag, hvor han selv gav Bonzo plads til at overtage posten. En overdragelse, der foregik uden nogen form for rivaliserende kampe eller slagsmål.

Vores kennel består i dag af 12 hunde, hvor nogle er et resultat af egen avl, og andre er hunde, der er kommet til

Frost 'n' Funs nuværende lederhan, Bonzo og ledertæve Nahani puster ud efter "en tur i skoven"

Foto: Frost

En lille pause på en lang tur med "otteren". Forrest ses to Jarvik-hunde.

Foto: Lotte Frost

fra andre opdrættere. Den yngste er 2 år og den ældste 13 år.

Inden for de sidste 6-8 mdr er det så gået lidt stærkere end egentlig planlagt – planer kan jo heldigvis justeres – idet vi har været så privilegerede at få tilbudt tre skønne voksne hunde (snowtrail/igloo pak/anadyr) fra kennel Jarvik, der efter 20 år med siberian husky har valgt at stoppe som aktive slædehundekørere.

Vi trækker med de 11 af hundene og deltager derudover i udstillinger enten i DSHK- eller DKK-regi med nogle af dem.

Hvad får I ud af samværet med hundene?

Den egentlige årsag til, at vi har hundene, er – udover, at det naturligvis er en meget smuk hund med et skønt temperament – HELT KLART alle de mange dejlige timer i skoven for vogn

eller i fjeldet for slæde. De timer vil vi ikke bytte for noget!!!

Det ultimative – sæsonens/årets højdepunkt – er naturligvis vinterugerne i Sverige og/eller Norge, hvor vi alle tre nyder timerne i fjeldet på ski- og slæde. Her får vi virkelig "blæst hjernen ud" – vi får ladet op. Naturen og hundene fylder een med energi!

Hvilken typer og linier ser vi hos Jer?

Vore hunde er primært baseret på de gamle danske allround/løbslinier, som vi har iblandet brasilianske og amerikanske showlinier.

Vi er kommet til en erkendelse af, at det ikke er nemt at blande fifty/fifty-løb-show, idet det naturligvis i henhold til almindelig arvelære er meget svært at forudsige afkommet. Jo mere udvandede kontrasterne og linierne

Donachja Hot Surprise Nahani er trods sine "show-gener" en rigtig god trækhund.

Foto: Frost

Hos Kennel Frost 'n' Fun er udstillingssporten vigtig. Lotte og Schusundras Dempsey i championklassen på DSHKs udstilling i Holbæk 2002. Foto: Bo Petersen

bliver, jo mere ensartet (på godt og ondt) – sådan er det...!!

Vi har begge typer hunde i vores flok – både løb- og showlinier.

Alle vores hunde kommer med i skoven (selvom de ældste nogen gange bare er med på en “kigger”), men der er klart et par hunde, som vi ikke kunne drømme om at tage med på udstilling.

Vi kan ikke umiddelbart sige, om den ene type er bedre end den anden. Det er klart, at der fysisk er åbenlyse forskelle, som man ikke kan komme udenom, men det vigtigste er vel nok, at vi selv – uden nødvendigvis at skele til linier – individuelt kan vurdere, hvilke hunde der er bedst til en given opgave. For tiden er vores bedste hunde i selen (dvs. dem, som arbejder koncentreret, holder et godt tempo og adlyder kommandoer) tre efter 100% løbslinier, to af blandede typer (med hhv. 1/4 og 1/8 showlinier), og en

efter 100% show!! På udstillingssiden har vi desværre ikke (primært pga. manglende tid) været sååå aktive på det sidste. Vi håber dog, der bliver tid til mere aktivitet på udstillingssiden, inklusive DKK-udstillinger i 2003 – og her er det faktisk en af hver af henholdsvis showlinier og løbslinier, der har haft gjort det bedst.

Også Peter Frost går i ringen. Her prøver han at fortælle Happy, at hun er blevet bedste senior i Skive 2002.

Foto: Bo Petersen

Hvad er Jeres indfaldsvinkel til udstillinger?

Når vi taler udstillinger, så skal man være indstillet på – og ikke mindst forberedt til – den konkurrence, som man har betalt for at være en del af. Man må ikke tro, at det er en ren kynologisk bedømmelse af hunden. Det tæller også med, om hunden er gjort i stand og ringtrænet; det er en del af showet, hvad enten man vil det eller ej.

Frost 'n' Fun Extra Hot - eller bare "Chili" – hjemme i Endeslev.

Foto: Bo Petersen

For os er udstillingerne “en sjov konkurrence”, som vi bestemt ikke vil være foruden.

Det gælder om at komme velforberedt og udhvilet med ringtrænede hunde. Det gælder også om så vidt muligt at afstemme sig selv i forhold til hunden. Vi kan godt afsløre, at vi har en enkelt eller to hunde, som er i øverste lag, så der foregår det med “stiletterne” på (læs: støvler med tyk sål). På den måde bliver forholdet mellem hund og

handler – og dermed hundens størrelse – umiddelbart kamoufleret en smule. Også ens påklædning skal afvejes. Hvis man vil holde dommerens fokus på hunden, er det naturligvis meget dumt at tage den super lårkorte og nedringede – eller meget spragledede – på. Hvis man derimod har en meget “grim hund”, kan det naturligvis være en fordel.

Når man udstiller, skal man også være ærlig over for sig selv. Hvilke fejl har hunden, og hvordan kan de skjules for dommeren.

I dag gælder det nemlig om at få dommeren til at tro, at det netop er din hund, der er den bedste. Og det er vel egentlig DET, der er udfordringen – det er det, der er det sjove!

Hvad så med løb og træningen med hundene?

Når det kommer til løb, så elsker vi at være med til arrangere gode løb med så mange deltagere som muligt. Selve konkurrencen er ikke så vigtig for os personligt.

Træningen betyder til gengæld meget for os. Vi fører protokol over al træning fra sæsonens første tur for hver enkelt hund. Den enkelte hunds indsats noteres med både plusser og minusser.

En god træningstur – dvs. i godt tempo, og hvor alt har fungeret og hundene har arbejdet koncentreret hele turen – og ikke mindst... været glade, både før under og efter turen – kan vi være “høje” af i meget lang tid. DET er skønt!!

Foto: Majtryk

I år startede vores træningssæson den 28. september. På nuværende tidspunkt – primo januar – har hundene løbet mellem 250 og 300 km, heraf ca. 1/3 på sne.

Vi træner 2-5 gange ugentligt og kører typisk et 6 hundespannd samt et 5 hundespannd. Vi sammensætter de to spannd, primært under hensyntagen til hastighed, men også sikkerhed (ingen kører alene med 6 stærke hanner).

I begyndelsen af sæsonen træner vi en del på mountainbike med 1-2 hunde pr. cykel med det formål at træne kommandoer – ikke kun gee-haw, men i særdeleshed også “trave”, “galop”, “stå”, “passér” osv. osv.

Når man kun træner med 1-2 hunde, er det meget let at fokusere på/gennemskue den enkelte hunds indsats og evner. Man har her mulighed for en meget koncentreret træning af enkelt-hunde.

Louise har tidligere deltaget i “børneklasserne”. I år debuterede hun i C-klassen ved Novemberløbet med et 4-hundespannd, og placerede sig flot i

den bedre del (som nr. 4). Så hvem ved... måske bliver hun familiens konkurrencekører!!

Louise Frost debuterede i Novemberløbet 2002 Foto: Susan Hansen

Når I laver – og sælger hvalpe, hvilke overvejelser gør I Jer så omkring, hvem I vil sælge til, information osv.?

Vi har indtil nu haft fire kuld huskyhvalpe. Vi har kun haft lavet hvalpe, når vi selv har skulle have. Resten i kuldene har derefter været solgt til særligt udvalgte, som allround/familiehunde. Langt de fleste har været brugt til træk men også et par stykker til lydighed og andet.

Ved salg af siberian husky til første-gangs(SH)købere udføres en “skræk-

“Den sociale flok”. Fodring i haven i Endeslev.

Foto: Frost

kampagne” – som Peter plejer at kalde det. Det er vigtigt, at folk ved PRÆCIST, hvad de går ind til, når de ønsker sig en husky. For det ER jo som bekendt ikke nødvendigvis den allernemmeste hund at have – og slet ikke alene i en et-værelses. Folk bliver virkelig sendt i tænkeboks efter første samtale – og selvfølgelig får ingen lov til at se hvalpe, før beslutningen om, at det skal være en SH, er taget. Det er vigtigt, at det er de voksne dyr, folk falder for. En husky er jo heldigvis langtidsholdbar, og så dur det ikke, at ejeren mister lysten til at lufte i regnvejr efter 6 måneder!

Ikke alle hundefolk er “husky-folk”, og det er meget bedre at finde ud af det, før “man hænger på den”. Det er også vigtigt at få folk til at tænke sig godt om, hvad angår brugen af en siberian husky – hvilken type!

Det er jo klart, at nogle kenneler har specialiseret sig. Er det udstillinger,

man er interesseret i, så skal hunden jo nok ikke købes hos en løbskennel – og omvendt!! Ønsker man fx. en husky efter “løbslinier”, er der igen en forskel: ønsker du en “løbshusky”, fordi den skal kunne trække dig rundt i skoven, eller ønsker du en løbshusky, fordi du vil vinde VM i 2004?

Vi kan godt afsløre, at det er ikke os, der vinder VM i 2004, men det er alligevel

vigtigt for os, at folk forstår, hvor meget det betyder for hunden, at den kan få lov til at trække. Har man en gang set huskyen i selen, så kan man jo slet ikke forestille sig, at den ikke skal ha' lov til det.

Det er vigtigt, at vi er med til at gøre sporten tilgængelig. Det må aldrig blive IN at have en husky, men heller aldrig utilgængeligt/uopnåeligt at træne den...!!! Et glimrende eksempel på tilgængelighed er jo Velo-klassen.

Det er enhver opdrætters ansvar og opgave at informere om, hvordan man rent praktisk kommer i gang med det sociale, flokadfærd, stimulering og aktivering – opfyldelse af SH'ens psykiske samt fysiske behov. På den måde skabes den dejlige harmoniske og velfalancerede siberian husky. Jo mere vi kan kommunikere og forstå vore hunde, jo sjovere og nemmere bliver det for alle parter.

Grundlæggende kan man sige, at vi

Det sociale samvær spiller en stor rolle ved den "daglige" træning. Morgenbord efter fælles velo-træning i Vallø.

Foto: Bo Petersen

udover naturligvis udseende, sundhed, brugsegenskaber lægger meget stor vægt på "det sociale" – hundenes flok-adfærd. De skal være sociale overfor såvel mennesker som artsfæller og have sunde signaler o.lign.

Vi bor i et "hundehus"!

Der sker i takt med, at antallet af hunde øges, en udskiftning af bil samt bolig. Vi har bygget vores hjem om, så det passer til et liv med det store antal hunde, som vi har, og vi ønsker det ikke anderledes. Udefra kommer de vil måske synes, at det er mærkeligt og måske lidt trangt med 12 hunde indendørs på samme tid, men både vi og hundene nyder det. "Flokken" samles, når vi alle er hjemme, og det er et af huskyens kendetegn – den store tilknytning til sin flok. For huskyen er det teamet og samarbejdet, der tæller.

For mange år siden – da vi forudså, hvor det bar hen ad – lavede vi en regel, som vi blev enige om ALDRIG at ville afvige, for at styre antallet af

hunde Vi besluttede ganske enkelt, at vi aldrig ville have flere hunde, end at vi kunne have dem alle inde i huset på een gang!! Socialiseringen og menneskekontakt er noget, som vi vægter meget højt.

En siberian husky er en rolig hund, og den fylder egentlig ikke så meget, så det går faktisk stadig.... der er bare blevet lidt mindre sofa- og gulvplads til os mennesker.

Vores 12 hunde er 12 forskellige personligheder, der jo næsten er som familiemedlemmer. Når vi hver især er på rejser i forbindelse med bl.a. arbejde, er savnet til hundene ligeså stort som til barn og ægtefælle.

Vi bruger AL vores fritid på hundene. Sommerferien er for længst skiftet ud med en lang vinterferie tilrettelagt på hundenes præmisser. Men ALLE i en familie skal være indstillet på dette "hundeliv".

Det må ALDRIG blive en sur pligt at passe hundene. Vi får dobbelt så meget tilbage, som den tid vi bruger på hundene.

Det har da kostet nogle venskaber, men sådan er det jo bare. Men i kraft af vores engagement i både racen og huskyklubben er nye venskaber jo kommet til.

Blev I medlem af DSHK, da I fik jeres første husky?

Nej. Vi blev det frarådet på grund af det "ævl og kævl", der på det tidspunkt huserede i klubben, og vi fik at

vide, at der ikke nødvendigvis ville komme noget konstruktivt ud af et medlemskab på dette tidspunkt.

Først i begyndelsen af 90'erne blev vi medlem på opfordring af andre opdrættere – blandt andre Jette Fleinert, Kennel Snowy, der havde den holdning, at det kan godt være, at det ikke er godt, men så kan man da gøre noget ved det. Og det varede da heller ikke længe, før end Lotte blev medlem af bestyrelsen i huskyklubben. Vores

“Ulveflokken” i harmoni !

Foto: Frost

arbejde for og i klubben er præget af grundholdningen, at der skal være plads til alle, der har lyst til at bruge deres husky – uanset om det er på et højt sportsligt ambitionsniveau eller blot som hygetræning i skoven i weekenderne, hvor den sociale dimension af hundelivet også spiller en rolle.

Det kan ikke nytte noget, at der kun er plads til én type hund, da klubben er så lille, som den er.

Hvad med formidling og information om racen?

Når vi besidder de tillidsposter, som

vi gør, er det da klart, at vi bliver kontaktet af interesserede mulige huskyejere. Det er ofte os, der bliver ringet til, men det er helt i orden. Vi mener, at det vigtigt, at den formidling, der sker vedrørende siberian husky foregår på en sober og fornuftig måde. I klubben kunne vi godt gøre et lidt større stykke arbejde med hensyn til at udbrede kendskabet til siberian husky. Man må huske på, at det jo ikke er en hund, alle mennesker vil kunne trives med, og det gør ondt, hver gang vi ser huskyer til omplacering via fx. den Blå Avis. Det er bare så ærgerligt. Huskyen er jo en hund, der kræver, at man selv er aktiv i samværet med hunden. Det er ikke usædvanligt med alene-hjemme-problemer.

Derfor er informationen om racen SÅ vigtig. Folk skal vide, hvad de går ind til. Vi kan ikke være andet bekendt overfor hundene eller ejerne for den sags skyld.

Hvordan opfatter I flokken – det sociale – adfærd?

Det er vigtigt for os, at flokken fun

Lotte giver instrukser til Hjemmeværnet ved Novemberløbet. Foto: Bo Petersen

gerer – som i en ulveflok – med tydelige signaler, hvor der er så få konflikter som muligt. Det er rarest for alle, hvis ingen er i tvivl om deres rang, og hvis alle forstår alle.

Vi har to meget klare lederhunde, floklederhan, og ledertæve, og vi har en meget tydelig betahan, playmaker

osv osv. Det sunde flokhieraki spiller en vel nok usædvanlig stor rolle i vores dagligdag med hundene. Vi støtter vores flokleder i hans arbejde med flokken, vi agerer selv LEDER og bruger hundens eget sprog til bl.a. at vise overlegenhed uden at virke truende, når der er behov for det, vi afleder, når der er behov for det og benytter i høj grad de vigtige dæmpende signaler.

Hvilke omkostninger har livet med huskyer haft?

Hvad har vi måttet opgive? Tjah... siddepladser i sofaen, samt aftensmad uden hundehår, men så har vi jo så meget andet....

Heldigvis er vi alle 3 "bidt", ellers ku' det vist ikke fungere – det er ikke en hobby men en Livsstil!

Hvilke fremtidsplaner har I for Jeres Kennel?

Kort sigt er næste skridt at finde "den rigtige tæve" – og på lidt længere sigt

"Hvalpene" på besøg hos mor i Endeslev.

Foto: Bo Petersen

at finde den rigtige han.

Men for nu at besvare spørgsmålet bredt, så er planen 5-10 år frem at få lavet et kuld hvalpe eller to, som vil kunne begå sig på udstillinger, som vil elske arbejdet i selen og som frem for alt vil kunne fungere socialt.

Hvordan ser racens

– og klubbens fremtid ud?

Racens fremtid i Danmark afhænger jo til dels af klubbens fremtid – klubbens og bestyrelsens planer er afgørende vigtige for racens fremtid. "Shaping" (positivt ment) af klubbens medlemmer er også afgørende, hvilket kan ske på mange måder. Den oplagte er gennem DSHK/bestyrelse og udvalg. Men også via "uddannelse"/erfaringsudveksling mellem nye og gamle medlemmer/kørere/opdrættere.

Ikke at vi skal droppe arrangementerne for "de få", men vi skulle måske nok gøre os (endnu mere) umage for at lave arrangementer for alle interes-

segrupper – også i form af arrangementer, der dækker flere grupper. Det kunne være gavnligt, om man også hermed kunne udvikle en større forståelse på tværs af interessegrupperne. Det er vigtigt, at de, der sidder i bestyrelse og udvalg, tænker bredt. Men aldrig så bredt, at det bliver overfladisk – der skal også være noget for “specialisterne” – for uden dem, vil klubben være fattig. Klubben har i allerhøjeste grad brug for kenneler, der markerer sig på både løbs- og udstillingssiden.

Der skal måske nok endnu mere fokus på det at tilgodese medlemmernes interesser. I udvalgene er vi umiddelbart tilbøjelige til at arrangere det, der interesserer os selv, hvilket måske er naturligt nok, men vi skal bare hele tiden huske, at vi er til for klubben/racen og skal arbejde udviklende ad den vej. Og måske pga den tid, vi lever i, også mere professionelt.

Det er godt og dejligt med traditioner, men “plejer” er kun i orden, hvis det er bevist, at det er “plejer”, der fungerer bedst. Nytænkning er som oftest godt og udviklende for alle! Paradoksalt nok er det måske netop nytænkning, der skal bevare vores 4000 år gamle race.

Gennem de sidste år har vi – i hvert fald her i familien – snakket en del om at tanken om en polarhundeklub i Danmark i stil med det, de har i Sverige, måske burde overvejes. Klubben ville dermed blive større, hvilket jeg bestemt ikke tror vil være til skade for vores race. Nogen gange er det afgjort

en ulempe med for lille en kreds, hvor alle kender alle – alting kan nemt blive meget personligt. En større klub med de polare racer samlet ville også øge muligheden for afholdelse af større (og dyrere) arrangementer. Spændende foredragsholdere, spændende dommere osv osv. Ressourcerne – både arbejdsbyrden og økonomien – vil kunne fordeles. Vi ved godt, at dette selvfølgelig også lader sig gøre ved hjælp af et organiseret samarbejde med andre klubber, men får vi det gjort...?

Her ender snakken med Lotte, Peter og Louise brat, da det banker på døren og Jack – ejeren af de hytter, vi har lejet, pludselig er dukket op. Han er selv slædehundekører med ugelange turisttoure som speciale. Kaffen og cognacen kommer på bordet og resten af aftenen går med røverhistorier fra det frie liv som “rigtig” hundekører, men det er en anden historie, som klinger bedst på syngende jämtlandsdialekt.

Du kan læse mere om Kennel Frost'n'fun på: www.frost-n-fun.dk